

на други-тъ падежи, за това и имена-та и мѣстоименія-та се пишѣтъ съ **ѣ** въ тойзи падежъ, (разумѣва се на крайній имъ слогъ). — Отъ това общо правило има твърдѣ малко исключения и Господинъ Кржстевичъ има пълно право на това. —

Подобно **ѣ** се употребява въ нѣкои лица на глаголи-тъ, дѣто пакъ ниское пихно и затворено произношеніе го изисква.

4). Сложна-та буква **ѣ** е также намъ нужна и трѣба да се употребява вмѣсто **я** въ винителній падежъ на онія имена и мѣстоименія що се свѣршятъ на **я**; както на примѣръ: *синя книга*, имен: *синѣ книж* винит: — Сжщо **ѣ** се употребява и въ нѣкои лица на глаголи-тъ спорядъ ниско-то имъ и затворено народно произношеніе. Забѣлежавамы обаче че **ѣ** не можи да се употреби въ всички-тъ оніе случаи, дѣто Русн-тъ употребяватъ **ю**, както нѣкои отъ побы-тъ Български писатели, даже и Г. Кржстевичъ струвать, и пишѣтъ съѣзь вмѣсто сѣюзъ и пр. и пр.

За употребленіе-то на опредѣлителній членъ: Тъ, Та, То. единствъ: числа и Тѣ, Та множествъ:

Тойзи членъ, както е извѣстно, употребява се въ Ново-Българскій нашъ языкъ и служи за да се опредѣли по отъ близо смисль-тъ на едно съществително или едно прилагателно.

Добрѣ и справедливо казва Г. Кржстевичъ че нашій членъ друго нищо не е, освенъ показателное или относителное мѣстоименіе Церковно Славянск: языка **тъ**, (той) **Та, То, Ти, Ты**. Негова милость склонява тые членове тѣй, както се склонява Церковно-Славянское реченно мѣстоименіе (виж: Българск: Книж. Брой 20 1858).

При склоненіе-то же на опредѣлителній членъ съ нѣкое име, поучава ны много добрѣ Г. Кржстевичъ че за да се произнесе и образува звукъ-тъ **а** или **ѣ**, **ѣ**-я или **ѣ** ..трѣба при уснечени-тъ съществителни и прилагателни да се промянатъ крайны-тъ имъ безгласны буквы **ъ** и **ь** на гласны. (или по добрѣ польгласны); Мы казахмы въ